

ffp

Februar 1984

Bare bladhode
på denne forsida

INNHold

- Kommentar til redegjørelsen fra fem tidligere DS-medlemmer. Fra Distriktsstyret
- Om splittelsen i Oslo-partiet. Kritikk av gruppa av utmeldte medlemmer av Oslo AKP
- De sensurerte avsnittene i redegjørelsen fra de fem
- DS-vedtak om forholdet partiet/RV, listesamarbeid og RV-organisering i Oslo
- KK-kampanjen — resultatet hittil er dårlig
- Fram for faglige hurpefraksjoner
- 3 vedtak fra faglige lag
- Proletariatets diktatur — kommentar til Solveig, DS-medlem
- Erasmus Montanus-logikk
- Om utmeldingene. Avdelingsvedtak

NB! Deadline mars-FFP:

Onsdag 7. mars kl. 16.00.

Innlegg kan leveres på parti-kontoret.

Kommentar til redegjørelsen fra fem tidligere DS-medlemmer om hvorfor de trakk seg fra DS Fra disktriktsstyret

DS vil her kommentere noen påstander i redegjørelsen fra fem tidligere DS-medlemmer i forrige FFP. En del saker vil vi la ligge. Den saka de fem oppgir som foranledning til at de trakk seg fra DS, har vi redegjort for i forrige FFP. Vi ser ingen grunn til å gå videre på denne saka, særlig ettersom de fem nå har meldt seg ut av partiet. En del andre saker vi mener er uviktige for diskusjonen i Oslo-partiet, lar vi også ligge.

1. HAR DE FEM VÆRT DEN KOMMUNISTISKE OPPOSISJONEN I DS?

De fem hevder at de etter beste evne har forsøkt å fremme kommunistiske linjer i DS, og at når de trakk seg, så var det fordi de anså slaget om DS for tapt. De påstår altså at de har utgjort en kommunistisk opposisjon mot et revisjonistisk flertall i DS, og at kommunistisk politikk har lidd nederlag i DS.

Denne framstillinga av uenighetene i DS blir ikke dokumentert i redegjørelsen. Den blir heller ikke forsøkt dokumentert. Dette gjør det unødig vanskelig for partimedlemmene i byen å ta stilling. DS mener at denne framstillinga er nokså på sida av virkeligheten. Men for vanlige medlemmer som ikke veit hva som har foregått, kan den ene påstanden gjelsagt være like god som den andre. Det eneste svaret vi kan gi på denne påstanden, er å legge på bordet alle saker der de fem har endt opp i mindretall.

I forrige FFP offentliggjorde vi en protokollutskrift fra de to siste møtene i DS der de fem deltok. Her skal vi gå gjennom alle

andre saker der de fem, eller fler av de fem, har vært i mindretall, og som ikke dekkes opp av det vi alt har trykt i FFP.

(1) På det konstituerende møtet i dette DS ble et forslag om supplering av et av DS's underutvalg vedtatt mot stemmene til flere av dem fem. (Vi oppgir her ikke navn på person og hvilket utvalg.)

(2) Samme DS-møtet behandla nye retningslinjer fra SK om klassifiseringsarbeidet. Her delte DS seg over tre spørsmål. Det første gjaldt forslag om støtte til hovedsakene i de nye retningslinjene. Det andre gjaldt forslag om å bygge opp et fast nett av legale partikontakter, til erstatning for en tilfeldig og lemfeldig praksis for legal kontakt av partiet lokalt. Begge forslag ble vedtatt. Det tredje gjaldt at en av de fem framma et eget vedtaksforslag som bl.a. gikk inn for at det skulle lages en plan over fem år for at 80–90% av medlemmene i Oslo-partiet skulle være hemmelige medlemmer av partiet. Dette forslaget ble avvist. I disse tre sakene var fire av de fem i mindretall.

(3) På et DS-møte som behandla situasjonen i Oslo-partiet, hevda en av de fem at medlemstallet i Oslo skulle være hemmelig for DS. Det ble derfor satt fram forslag om at medlemstallet skulle legges fram for DS. Dette ble vedtatt mot 5 stemmer, hvorav 4 av de fem, 1 avholdende.

(4) På samme møte behandla DS forslag om å gi DSAU i mandat å lage en medlemsundersøkelse i samråd med SKAU. Bakgrunnen for forslaget var at den organisatoriske

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

utviklinga til Oslo-partiet nå i flere år har skjedd spontant og tilfeldig. Meninga med forslaget var at det skal gjennomføres en undersøkelse om alle partimedlemmene i byen, for å gjennomføre ei mer bevisst og planmessig organisering av Oslo-partiet enn sånn som lagsstrukturen er nå. De fem stemte her for et forslag som gikk inn for det samme, men med den forskjellen at undersøkelsen begrenses til å omfatte medlemmer som berøres av konkrete planer for organisasjonsutbygging i byen. De fem stemte her i mindretallet.

(5) På et møte som behandla vervekampanjen i Oslo-partiet høsten -83, delte DS seg over hva som skulle være hovedoppgava til Oslo-partiet i tida fra etter valget og fram til nyttår. Flertallet gikk inn for at vervekampanjen skulle være hovedoppgava i denne perioden. Et mindretall gikk inn for at programdebatten skulle være hovedoppgava. De fem stemte her i mindretallet.

(6) Samme møte behandla utkastet til nytt prinsipp-program. Et forslag om at «DS i Oslo går inn for at SK trekker tilbake programforslaget fra mai 1983 av politiske grunner og at det blir utforma et nytt programforslag.» ble avvist mot stemmene til fire av de fem.

På samme møte vedtok DS at «uansett oppfatninger om innholdet i forslaget til nytt prinsipp-program, mener DS at forslaget er godt egna som utgangspunkt for PP-diskusjonen fram mot partiets førstkommende landsmøte. DS støtter derfor ikke forslaget om at PP-forslaget trekkes tilbake.» Vedtak om dette ble gjort med to tredjedels flertall. De fem stemte her i mindretallet.

(7) På et DS-møte som behandla oppsummering av kommunevalget, stemte de fem mot følgende avsnitt i et forslag til oppsummering:

«Nomineringa av de 8 første viste seg å være bra. Mange stemte på disse, særlig på Liv og Erling. Listetoppen var godt sammen-

satt, personene markerte seg godt. De to innvandrerkandidatene gjorde også en utmerka jobb. Det ble fra ledelsen av valgkampen lagt vekt på å markere personene på listetoppen. Bra og viktig. For første gang klarte vi å få til at DS og listetoppen jobba sammen som en gjeng (valgkampsenteret). Nytt og bra.»

De fem stemte også mot ei vurdering av -83-valgkampen som den beste vi noen gang har drevet.

Under denne behandlinga fremma en av de fem et forslag som ble stilt opp mot valgkampansvarliges forslag til valgoppsummering. Dette forslaget ble avvist lagt til grunn mot 7 stemmer (deriblant de fem). Følgende avsnitt i dette forslaget ble fremma separat og avvist (de fem stemte her hele tida i mindretallet):

«I påvente av ei slik avklaring (av RV-organiseringa) på landsmøtet i AKP 1984, må Oslo-partiet gje landsmøtet oppfordring om å opplysa RV som organisasjon og innby til samarbeid rundt AKP.»

«DS må oppsummere at Oslo-partiet/RV hadde eit opportunistisk og revisjonistisk avvik på spørsmålet om krig/fred, då vi ikkje nytta det politiske høvet, til å markera oss mot/avsløra fredsørsla sitt krigsframskundande arbeid. Med vårt mangeslungne RV-oppland, tykkjest det som om fredsørsla er ein varm potet, vi ikkje vil gripe fatt i.»

«På denne bakgrunnen (at avsløringspolitikken som RV dreiv fram i alt for liten grad ble fulgt opp av drivende systemkritikk) kan det hevdast at RV-framgangen skyldast dei borgarlege partia sin bankerott og ei radikalisering av veljarane, rundt radikale reformkrav.»

(Når det gjelder hva DS mener om de spørsmåla som tas opp her, viser vi til oppsummering av kommunevalget i november-FFP.)

Dette er alle saker i tillegg til de som går fram i forrige FFP, der de fem har blitt stemt

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

ned i DS. Ikke alle disse sakene er like interessante. Men nå er alle «slag» de fem har tapt i DS i hvert fall lagt fram. Sjøl om det fortsatt er uenighet i DS om enkelte av disse sakene, er DS uenig i at de sakene det her er snakk om, har uttrykt en kommunistisk opposisjon fra de fem mot et revisjonistisk flertall i DS. Dessuten mener vi gjennomgangen viser at dem har nokså tynt om beina når de hevder at de etter beste evne har forsøkt å fremme kommunistiske linjer i DS.

2) BLE OPPOSISJONEN SKVISA UT AV DS?

De fem påstår at det er drivi heksejakt på dem i DS. DS mener dette er feil. De fem er gitt alle muligheter til å slåss for synet sitt i DS, som i partiet ellers. Det er ikke drivi noen heksejakt på dem. Tvert om er de som mindretall blitt tatt spesielt hensyn til. Ved flere anledninger er de blitt bedt om å lage innledninger og innlegg til DS-møtene, for å få fram ulike syn som utgangspunkt for diskusjonene i DS.

Ilgjen er det sjølsagt vanskelig for vanlige medlemmer å kontrollere hva som har vært tilfelle. Nå nevner de fem to eksempler på at samarbeidsforholda i DS har gjort det nødvendig for dem å trekke seg. Dette gjøres under overskrifta «kommunisme og revisjonisme er som ild og vann.» Ettersom det er rimelig å anta at de fem her trekker fram de viktigste (eller i hvert fall noen av de viktigste) eksemplene på at de er trakassert i DS, vil vi også bruke det som trengs av plass for å gi ei faktisk framstilling av hva disse sakene dreier seg om.

Det første eksemplet dreier seg om følgende.

«En av oss fem satt i DSAU. Da DSAU nå i høst skulle holde formannskonferanser om prinsipp-programmet, ble det reist forslag i DSAU om at denne personene ikke kunne innlede fordi vedkommende representerte mindretallet i DS. Dette på tross av at DS-plenum uttrykkelig hadde gjort vedtak om

at DS-medlemmene sto fritt i programdiskusjonen.»

Her blir det gitt et inntrykk av at en av de fem er nektet å komme til orde på formannskonferanser i Oslo-partiet fordi han var i opposisjon i DS. Og dette trekkes fram som eksempel på heksejakt på opposisjonen i DS. Her er da den faktiske behandlingen av saka i DS og DSAU.

På DS-møtet der vi behandla utkastet til nytt prinsipp-program, ble det i tillegg til de vedtaka vi alt har nevnt overfor, gjort vedtak om at DS-medlemmene stilles fritt i partidiskusjonen om utkastet. Dessuten ble det vedtatt å pålegge DSAU å lage en oversikt over viktige motsetninger om utkastet som hadde vært oppe i debatten til da, til bruk under lagsbehandlingen. Og det ble vedtatt å trykke to diskusjonsinnlegg i FFP som uttrykk for forskjellige syn på programutkastet i DS. Hva det siste angår, ble tre sanne diskusjonsinnlegg trykt i oktober-FFP, ett som støtta utkastet i hovedsak og to som stilte seg kritisk, hvorav ett skrevet av en av de fem (VF). Som innledere til dette møtet i DS var for øvrig invitert Tron Øi og Ellen P.

Etter dette ble det enstemmig vedtatt i DSAU at den av de fem som det her er snakk om og formannen i DS skulle lage forslag til diskusjonsopplegg om programutkastet og opplegg for formannskonferansene om dette til neste DSAU-møte. Dette ble gjort. På det påfølgende møtet i DSAU ble dette forslaget vedtatt enstemmig, med unntak av et forslag om å ta med uenighet om kvinnepunktet i utkastet som eget punkt i debattopplegget, som ble nedstemt mot to stemmer. (Den av de fem det her er snakk om stemte i flertallet.) Dessuten ble alle vedtak om forberedelser av formannskonferansene gjort enstemmig. Til slutt ble fordelingen av konferansen mellom DSAU-medlemmene vedtatt enstemmig.

Det eneste tilknytningspunktet kritikken

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

fra de fem har til denne behandlinga, er følgende. I debatten på DSAU-møtet sa et DSAU-medlem at han mente at den av de fem det her er snakk om ikke kunne representere DS på formannskonferansene. Denne oppfatninga trakk han seg på, etter at den ble imøtegått av resten av DSAU. Det ble derfor heller ikke fremma noe forslag om at denne kameraten ikke kunne representere DS. Tvert om ble det enstemmig vedtatt at han *skulle* representere DS, noe han også gjorde.

Fakta i saka er altså dette. Den av de fem som det her er snakk om samarbeida etter vedtak i DSAU med DS-formannen om å lage debattopplegget for programdiskusjonene i Oslo-partiet. Det opplegget, som han sjøl hadde vært med på å lage og vedtak, var han da også godt fornøyd med. I DSAU var han også enig i alle vedtak som ble gjort om hvordan formannskonferansene om programdiskusjonen skulle legges opp. Og han deltok sjøl på en av dem, som representant for DS, og uten «verge».

Det andre eksemplet gjelder følgende:

«To dager før DS-møtet i desember hvor DS-formannen ville fjerne Gunnar fra DS, ble det klart at Gunnar overhodet ikke hadde fått innkalling til møtet! Den samme DSAU-representanten tilbød seg da å levere innkallinga til Gunnar. Dette ble ikke godtatt! Vedkommende måtte ha med seg «verge» i form av en annen DSAU-representant. Formålet var å «oppta forklaring» av Gunnar fordi Gunnar var sjuk (han hadde vært sjuk i flere uker) og derfor kanskje ikke kom på DS-møtet. (Dersom Gunnar ikke hadde møtt på DS-møtet hadde saken blitt fremmet likevel!)»

Saka det her refereres til, er den kritikken av en av de fem (Gunnar) som foranlediga at de fem trakk seg fra DS. Og det inntrykket som gis her, er at denne kritikken nærmest ble forberedt i dølgsmål, og at hensikten var å behandle kritikken uten at den kritikken gjaldt, var til stede.

Fakta i saken er slik. Første gang formannen i DS varsla i DSAU at han hadde kritikk av Gunnar, ble det vedtatt enstemmig at han skulle ta denne kritikken opp med Gunnar. Dette ble gjort. Resultatet av dette var som redegjort for tidligere, at Gunnar ikke bare avviste enhver kritikk, men også «benekta fakta» som han sjøl seinere uttrykte det. Eller sagt med andre ord, bløffa om de faktiske forholda kritikken gjaldt. At dette var tilfelle, ble først klart seinere. Når dette ble klart, ble det vedtatt at DS-formannen skulle legge fram kritikken av Gunnar skriftlig for DS. Videre ble det vedtatt at en annen i DSAU som sto politisk nærmere flertallet i DSAU skulle kontakte Gunnar og be om hans versjon nav saka og om en skriftlig redegjørelse til DS-møtet. Etter dette *jobba flere DS-medlemmer (bl.a. et medlem av samme partilag som Gunnar) i flere dager for å få kontakt med Gunnar.*

Gjennom dette viste det seg at han var sjukmeldt på jobb og at ingen i DS var gjort kjent med den nye adressa hans, etter at han hadde flytta flere måneder tidligere. (Han var også kjent med tidspunktet for DS-møtet.)

Dette gjorde at DSAU to dager før DS-møtet måtte konstatere at Gunnar verken var kontakta eller innkalt til DS-møtet. Holdninga til alle i DSAU var at DS umulig kunne behandle kritikken av Gunnar uten at DS fikk seg forelagt Gunnars versjon av saka. DSAU vedtok derfor å sende to folk i DSAU avgårde for å få tak i Gunnar, snakke med ham og innkalle han til DS-møtet.

Og når DSAU vedtok å sende av gårde to folk (en av de fem og en «verge»), som for øvrig heller ikke tilhørte DS-flertallet), så var det nettopp ut fra mulighetene av at Gunnar sjøl ikke stilte på DS-møtet, og for at DS skulle kunne ha mulighet til å ta stilling til Gunnars versjon på grunnlag av at to DS-medlemmer skulle kunne bekrefte den samme framstillinga av denne versjo-

- FRA. DISTRIKTSSTYRET -

nen. (Denne såkalte «vergen» ble for øvrig foreslått av den av de fem det her er snakk om som ny formann i DS få dager etter.)

Igen er saka faktisk den *stikk motsatte* av det inntrykket redegjørelsen fra de fem etterlates. Når kritikken av Gunnar forelå, ble det gått fram svært så ømstendelig fra DSAUs side, for å gjøre det som var mulig å gjøre nettopp for å sikre at Gunnars framstilling kom fram til DS.

At disse to sakene er de som blir trukket fram, viser at de fem har svært lite å fare med når de snakker om heksejakt på opposisjonelle i DS.

3) KRITIKKEN AV BEREDSKAPSARBEIDET

De fem kritiserer DS for i lang tid å ha for- sømt beredskapsarbeidet. De gir også en framstilling av uenighetene i DS om bered- skapsarbeidets plass i Oslo-partiets arbeid som ikke samsvarer med fakta.

Først om det siste. Behandlinga av de nye retningslinjene for klassifiseringsar- beidet har vi alt gjort rede for, hva uenig- heter angår. For øvrig var det også enighet i DS om en kritikk av disse retningslinjene som førte til at SK har vedtatt å skjerpe retningslinjene på flere punkter. Etter det- te behandla DS beredskapsdiskusjonen i Oslo-partiet på forsommeren -83. På det- te møtet ble alle forslag som ble fremma, både de om beredskapsdiskusjonen i Oslo- partiet og om DS's eget arbeid, vedtatt en- stemmig. På to seinere møter er det også fremma forslag om beredskapsarbeidet (se protokollutskrift i forrige FFP). Disse for- slaga ble vedtatt.

Det er derfor ingen grunn til at de fem skal framstille seg som dem som har slåss for ei faktisk opp-prioritering av bered- skapsarbeid i Oslo-partiet, i motsetning til andre som har vært tilhenger av «de små skritt». De fem har ikke slåss for ei opp- prioritering av beredskapsarbeidet og lidt nederlag for dette i DS. I den grad de har vært i mindretall, har de gått inn for ei gæ-

ern linje for beredskapsarbeidet i Oslo-par- tiet.

Så om kritikken av DS for å ha forsømt beredskapsarbeidet. Det er holdt to obliga- toriske diskusjoner i partiet i '83, om klas- sifiseringsarbeid og om beredskapsarbeid generelt. Begge er blitt forberedt i DS og for den førstes vedkommende også ganske bra fulgt opp. For begge vedkommende er det laga eget materiale for Oslo.

Inntrykket vårt av hvordan disse to dis- kusjonene har gått, er at de har ført til lite og samla sett må vurderes som mislykka.

Det drives dessuten et visst arbeid i re- gi av DS som vi ikke redegjør for her, uten at dette arbeidet itl nå kan sies å være eg- na til å berolige noen.

En kritikk av DS for å ha forsømt bered- skapsarbeid er uriktig ut fra hva som fak- tisk er gjort. Men kritikken av beredskaps- arbeidet i DS og Oslo-partiet generelt ram- mer oss likevel på et av de områdene vi nå står absolutt dårligst. Det har da også vært enighet i DS om at vi er nødt til å få til ei opp-prioritering her.

4) «SENSURERINGA» AV DE FEMS REDEGJØRELSE

De fem gjør et visst nummer av at rede- gjørelsen deres er klipt noen steder, og at DS «ikke våger å trykke de sentral doku- menter i saken, nemlig kritikken fra DS- formannen mot Gunnar og Gunnars svar.»

Hva de to siste sakene angår, har DS vedtatt å ikke offentliggjøre dem for Oslo- partiet, ikke fordi DS ikke «våger» trykke dem av hensyn til DS's omdømme i Oslo- partiet, men rett og slett av sikkerhets- grunner.

Hva strykningene i de fems redegjørel- se angår, så er de gjort ikke så mye pga. av det som står, som pga. av at de går inn på en debatt vi ikke vil føre i partiet av sikkerhetsgrunner. Ettersom det blir gjort et visst nummer av dette og ettersom noen medlemmer har gått sterkt inn for det,

~~- FRA DISTRIKTSSTYRET -~~

trykker vi disse avsnittene. De står annet sted i bladet.

Vi opprettholder derimot at vi ikke vil gå inn i noen diskusjon om det som tas opp. Det er uenighet om den framstillinga som gis. Men uansett kan medlemmene gjennom dette i hvert fall forvise seg om at det ikke står noe annet i disse avsnittene enn det som faktisk står der.

3) DS OG MILITÆRPROGRAMMET

De fem hevder at den politiske hensikten med DS-møtet i oktober bl.a. var å gå til angrep på militærprogrammet. Videre hev-

der det at DS-formannen på dette møtet agiterte for at deler av militærprogrammet er venstre-revisjonistisk.

Dette er ukjent for DS. På dette møtet la DS-formannen fram den kritikken av militærprogrammet han sjøl har redegjort for i en artikkel i forrige FFP. Denne kritikken gjaldt at militærprogrammets vurdering av at rivaliseringa mellom supermaktene er *nødt til* å føre til en verdenskrig er et umaterialistisk standpunkt. Når det gjelder hva slags vedtak DS har gjort om sitt syn på krigsfaren og militærprogrammet, viser vi til protokollutskriften i forrige FFP.

Sensurerte avsnitt i redegjørelsen fra de fem som trakk seg fra DS.

(Se FFP for januar og svar fra DS i dette nummer.)

1)

I denne situasjonen ble det laget en kriseløsning hvor Gustav påtok seg å lage en innledning.

Verken DS-formannen eller organisasjonsansvarlig tok noe tiltak for å sikre at innledninga ble politisk godkjent. Også dette sier mye om hvordan DS drives. Det er heller ikke gjort noe for å oppsummere hvordan dette kunne skje.

Gustav var i sterk tidsnød.

Det er udiskutabelt at Gustav var i sterk tidsnød da han skulle lage sin innledning. Formannskonferansene skulle holdes en tirsdag. Først søndagen før fikk Gustav snakket med organisasjonssekretæren som hadde det praktiske ansvaret for konferansene. Gustav sa til organisasjonssekretæren at han mente det ble for kort tid og ba om at konferansene måtte utsettes. Han fikk imidlertid beskjed om at konferansene måtte avholdes som planlagt. *Disse tre avsnittene var strøket i 1. spalte, side 16.*

2)

Innledninga måtte leveres til kopiering allerede mandag og den ble holdt tirsdag uten at den var lest gjennom eller godkjent av noe ansvarlig organ i DS. *Dette er ikke Gustavs ansvar, men skyldes elendig grep fra DS-formannen og DSAU.* Det hadde vært klart i flere måneder at formannskonferansen skulle holdes. Ikke noe blir gjort for å sikre politisk godkjenning av innledninga. Hvordan DS-formannen har mage til å bruke dette som grunnlag for å forsøke å fjerne Gustav fra DS er oss uforståelig.

Dette avsnittet var strøket i 2. spalte, side 16.

3)

Det er sikkerhetsmessige argumenter for at Gustav ikke gjorde dette klart overfor DS-plenum. Det Gustav likevel kunne og burde ha gjort var å trekke DS-formannen til side og sagt det itil ham.

Disse to setningene er strøket i 1. spalte, side 17.

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

Om splittelsen i Oslo-partiet

Kritikk av gruppa av utmeldte medlemmer av Oslo AKP

(Dette innlegget er skrevet av et medlem av DSAU på oppdrag fra DS. I all hovedsak bygger det på vedtak i DS. De fleste vurderingene er det enstemmighet om i DS. I noen saker bygger det på flertallssyn. Hvilke saker dette gjelder, vil gå fram. Innlegget, sånn som det er skrevet, er ikke behandla av DSAU.)

I januar meldte ei gruppe på rundt tjue medlemmer seg samla ut av Oslo-partiet, blant dem seks valgte medlemmer av distriktstyret i Oslo. For en stor del er dette folk med lang fartstid i partiet, og folk som har gjort mye og bra arbeid for partiet. Noen av dem har også vært drivende i program-diskusjonen.

Gruppa har levert en felles politisk kritikk av partiet. Men det fins også forskjeller blandt de utmeldte, både i politiske standpunkter og i holdninga til partiet. Det ville være feil å skjære dem over samme kammen.

Splittelsen kunne ikke ha vært unngått. Sjel om enkelte av de utmeldte kunne vært vinni for å fortsette i partiet, endrer ike det dette. Ei anna handtering av program-diskusjonen hadde heller ikke endra dette.

Grunnen er at det blant de utmeldte er folk som ei god stund har avskrivt partiet som revisjonistisk, sett det som umulig å oppnå enhet i partiet og arbeidet med splittelse av partiet som mål. Standpunktet at partiet er revisjonistisk og det er ikke mulig å snu dette, følger logisk til splittelse. Har en dette standpunktet, har det ingen hensikt å fortsette i partiet. Det eneste som har hensikt, er å finne et gunstigst mulig tidspunkt å bryte med partiet på.

Mye av kritikken av de utmeldte har til nå dreid seg om at de meldte seg ut. Hensikten med dette innlegget er å gå inn på en politisk kritikk av linja til de utmeldte.

De utmeldte har lagt stor vekt på å framstå som forkjempere for venstre-opposisjonen i Oslo-partiet, særlig i program-debatten.

Samtidig har holdninga blant de utmeldte vært at de har nektet å fremme motfor-slag i denne debatten. I den grad de er invitert til å delta i programkomiteen har de avslått dette også. Grunnen til dette er at overordna for mange av dem har ikke vært å slåss om hvordan partiets nye prinsipp-program skal se ut. Overordna har vært å samle støtte for si oppfatning av at partiet er blitt revisjonistisk. Dette går også fram av fem tidligere medlemmer av DS sin ad-varsel til partimedlemmene i forrige FFP, mot å nærme noen som helst illusjoner om at «programformuleringer kan redde partiet». Denne holdninga har skilt dem fra resten av denne opposisjonen.

Samtidig har de utmeldte også stått for ei politisk linje som skiller dem fra venstreopposisjonen for øvrig.

DS' holdning til å kritisere utbrytergruppa er denne: I debatten i partiet har de utmeldte gjort seg mest gjeldende i programdebatten. Samtidig er kritikken deres av utkastet til nytt program ikke særskilt for gruppa av utmeldte. Den kritikken som er fremma av de utmeldte, er fortsatt representert i partiet. En del av denne kritikken er også representert i DS. DS ønsker ikke å blande kritikken av de utmeldte sammen med programdiskusjonen. Vi vil derfor her konsentrere oppmerksomheten om tre politiske saker der de utmeldte har

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

nokså stor grad av felles oppfatninger, og som er særegne for de utmeldte som gruppe.

Dette gjelder holdninga til strategi, holdninga til partiet og til parlamentarisk kamp.

1) OM DEN STRATEGISKE PERIODEN

Blant de utmeldte er ei gruppe som mener at den strategiske perioden partiet er inne i, er en periode der arbeidet for å forberede mulighetene til å slåss en folkekrig i Norge er overordna.

Dette synet ble første gang fremma foran distriktsmøtet i Oslo-partiet 1982. I et forslag til distriktsmøtet fra en av de som nå har gått ut, ble det hevda at partiets strategi er folkekrig. På det konstituerende møtet i det nye DS ble dette standpunktet fulgt opp av forslag om å gjennomføre en femårsplan med målsetting at 80-90 prosent av medlemmene skulle være hemmelige medlemmer av partiet. (Nærmere redegjørelse for disse forslaga er sendt styrene.) Dette ble avvist i DS.

Dette ble også tatt opp av underdistriktsstyret i ytre by, der et flertall nå har meldt seg ut. I samband med beredskapsdiskusjonen høsten -83, gikk medlemmer av underdistriktsstyret ut med forslag om at hovedvekta i partiets arbeid må legges på beredskapsarbeid, og at dette måtte føre til mindre ambisjoner i forhold til faglig og parlamentarisk arbeid og dagskampen allment. Og dette ble fulgt opp av en plan med målsetting at 90 prosent av medlemmene skal være hemmelige. Det ble også gitt konkrete retningslinjer for å starte arbeid for å oppfylle denne målsettinga i underdistriktet. Det er seinere gjentatt at meninga med dette er, at ei sårn prioritering av beredskapsarbeid sjølsagt må føre til at deler av det eksterne arbeidet trappes ned.

I utmeldingsannonsen til utbrytergrup-

pa gjentas standpunktet om at det parlamentariske arbeid og valgkamp i dag har en plass i partiets arbeid som står i motstrid til «ideologiske grunnprinsipper og andre kampooppgaver,» og som gjør at partiet i dag er et parlamentarisk valgkampparti. Dette standpunktet må bl.a. ses i sammenheng med utbrytergruppas syn på strategi.

Her retter også gruppa en kritikk av partiet for å være helt avhengig av statsstøtte, med den avhengigheten av borgerskapet det innebærer. De utmeldte kjenner godt til *hva slags* statsstøtte partiet mottar. Partiet mottar ikke statsstøtte *som parti*. Drifta av partiet finansieres av kontingentinntektene. Derimot tar RV mot statsstøtte, en støte som bare går til drifta av RV. Og partiavisa Klassekampen tar mot statsstøtte. Uten dette hadde det heller ikke vært mulig å opprettholde Klassekampen som dagsavis. Dette kjenner også de utmeldte godt til. Kritikken av partiet for å være avhengig av statsstøtte innebærer derfor også forslag om å avvike Klassekampen som dagsavis. Og ser en denne kritikken sammen med forslaget om at *parti*ets innsats for avisa skal trappes ned, betyr standpunktene til de utmeldte ei ugjenkallelig avvikling av partiavisa. Dette standpunktet må også ses i sammenheng med det synet på strategi som er utbredt blant de utmeldte: Avisa er i dag til hinder for å bygge opp et illegalt parti som står best mulig rusta til folkekrigen. Derfor må avisa vike plassen.

Uenigheten i forhold til de utmeldte om strategi, dreier seg ikke om at partiets målsetting er kommunismen, slik forslaget fra distriktsmøtet i 1982 kunne gi inntrykk av. Det dreier seg om hvilken strategisk periode partiet nå er inne i. Vi hevder at det overordna perspektivet for partiets arbeid nå er å forberede mulighetene til sosialistisk revolusjon i Norge. Dette er

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

det nærmeste strategiske målet til partiet. Og dette gjelder uansett om krigsfaren i verden i dag er økende. Det framherskende standpunktet blant de utmeldte er at partiet nå jobber i en periode der det nærmeste strategiske målet er å forberede partiet på å slåss en folkekrig.

De utmeldte går følgelig inn for at partiets innsats i klassekampen må prioriteres ned. Dette er tilsynelatende et ultra «venstre» standpunkt. I virkeligheten er det et høyreopportunistisk standpunkt, på den måten at det går inn for å trekke partiet vekk fra oppgava å forberede mulighetene til sosialistisk revolusjon i Norge.

DS støtter ellers hovedinnholdet i DS-formannens kritikk av gruppas syn på strategi i januar-FFP.

2) ER PARTIET BLITT MODERNE REVISJONISTISK?

De utmeldte hevder at partiet er blitt revisjonistisk. Dette standpunktet bygger ikke på at gjeldende partiprogram er revisjonistisk. Men *partiets praksis og ledelse* er revisjonistisk. Utviklinga til partiet de siste åra har ifølge de utmeldte vært ei utvikling i revisjonistisk retning. Av enkelte av dem blir denne utviklinga ført så langt tilbake som til 1978.

Ifølge dette synet var altså AKP i 1977–78 et revolusjonært parti. Fra da av har partiet gradvis utvikla seg til å bli et revisjonistisk parti.

DS er uenig i at utviklinga til partiet de siste åra har vært ei utvikling i revisjonistisk retning. Partiet i 1977–78 var ikke et «mer revolusjonært parti» enn AKP 1984. Tvert om mener DS at partiet i dag driver mer virkelig arbeid for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge enn noen gang siden partiet ble stifta.

Det vil opplagt være like feil å tegne utviklinga til partiet de siste åra i bare hvitt, som det er å tegne den i bare svart. På en

del områder har partiet gått klart tilbake. Klassesammensetninga til partiet er blitt klart dårligere. Medlemstallet i partiet har gått kraftig tilbake. Og for Oslos vedkommende er ingen av disse tendensene snudd til nå. Vi har også kritisert tidligere at hele den innstillinga til å rette partiet inn på arbeiderklassen som fantes i partiet før, holder på å gå fløyten i partiet i dag. Om disse tendensene ikke blir snudd, er de hver for seg i stand til å gi partiet ulivssåret. Vi har kommet svært kort med beredskapsarbeidet, samtidig som sikkerhetsarbeidet har vært i kraftig forfall. Om Sovjet gjennomfører en okkupasjon av Norge i nær framtid, ville partiet bli knust.

Ved siden av dette har partiet likevel også hatt ei klar utvikling i riktig retning.

- Partiet har kommet godt i gang med å utvikle en konkret marxistisk kritikk av kapitalismen i Norge. At en sann kritikk blir gjennomført, og at det blir lagt opp en strategi for sosialismen i Norge som bygger på en sann kritikk, er ei forutsetning for at partiet i det hele tatt skal overleve som kommunistisk parti i Norge.

- Partiet har trass i svære indre vansker de siste åra klart å kjempe seg til en sterk posisjon i klassekampen i Norge. Dette aleine er ikke avgjørende for om partiet er et revolusjonært parti, men et parti som ikke er i stand til å vise sin eksistensberettigelse i klassekampen, vil avgjort heller ikke være i stand til å få utretta starre og revolusjonære oppgaver.

- Partiet har kvitta seg med en god del «venstre»radikalisme i holdninga til å utnytte de legale kampformene under kapitalismen, for alt hva de er verdt. Framgangen i det parlamentariske arbeidet er et eksempel på dette.

- Partiet har også blitt bedre til å knytte innsatsen i klassekampen sammen med de revolusjonære målsettingene til partiet. Det fins fortsatt reformistiske og sosial-

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

demokratiske trekk i det arbeidet partiet driver. Men det er ikke riktig at denne tendensen er for oppadgående i partiet. Særlig det siste året har det vært en tendens i retning av at vi blir bedre til å knytte konkrete klassekampsaker og konkret systemkritikk sammen med agitasjon for sosialistisk revolusjon. Kommunevalgkampen i Oslo er ett eksempel. Partiets innsats på forbundslandsmøtene i -83 er et annet.

• Internt er partiet i ferd med å utvikle en demokratisk stil som er vidt forskjellig fra sånn som partiet var på sitt verste.

Det fins forskjellige meninger i DS om hvordan vi skal bedømme den samla utviklinga til partiet de siste åra. Men det er enighet om at den utviklinga vi har pekt på over, har vært ei reell utvikling og ei utvikling til det bedre. Og mye av kritikken til de utmeldte har dreid seg om at de har vært *mot* denne utviklinga. Sånn sett representerer utbrytergruppa også i en viss forstand det «gamle» partiet.

3) PARLAMENTARISK KAMP

AKP er i dag et parlamentarisk valgkampparti, ifølge de utmeldte. Dette er den *forma* revisjonismen i AKP tar. I DS hevda en av de utmeldte at «å arbeida for parlamentarisk oppslutnad i valg, er den politiske forma som vanligvis degenerering av kommunistiske parti til borgarlege radikale reformparti tek». Det vi da trudde var ment som en advarsel, var i virkeligheten mynta på partiet sånn som det er i dag.

De av de utmeldte som satt i DS har også hevda at meninga med forslaget om å satse på stortingsmandat, om listeteknisk samarbeid med SV, opprettholdinga av RV er å rydde veien for å gjøre AKP til et parlamentarisk parti, og at dette har vært medvirkende til å klargjøre den revisjonistiske utartinga av partiet for dem.

Uenighetene i DS om forslaget om å stille målsetting om å erobre stortings-

mandat i Oslo og om forslaget om listeteknisk samarbeid med SV, har ikke vært en rein uenighet mellom de som nå har meldt seg ut på den ene sida og resten av DS på den andre sida. Det er i dag ikke enighet i DS om forslaget om listeteknisk samarbeid med SV, og muligens heller ikke om forslaget om å stille målsetting om stortingsmandat. Men samtidig er det nå enighet i DS om at disse uenighetene ikke er uenigheter om prinsipper, men uenigheter om taktikk. Særskilt for de medlemmene av DS som nå har gått ut, er at de har tillegt disse uenighetene den største, mest mulig prinsipielle og avgjørende betydning.

Når de utmeldte har hevda at parlamentarisk arbeid i dag har for stor plass i partiets arbeid, har en del medlemmer vært tilbøyelig til å avskrive dette som reint tullprat. Men det er ingen grunn til å tru annet enn at dette standpunktet er gjennomtenkt og alvorlig ment.

De utmeldte argumenterer slik for dette standpunktet:

«Det er viktig for et kommunistisk parti å drive parlamentarisk arbeid. Men dette arbeidets omfang og innhold må stå i forhold til ideologiske grunnprinsipper og andre kampoppgaver. I dag har det parlamentariske arbeidet fått et innhold og en plass som gjør AKP(m-l) til et parlamentarisk valgkampparti.»

Parlamentarisk arbeid har i dag altså en plass i partiets arbeid som gjør at det kommer i motstrid til behovet for å prioritere andre kampoppgaver. Dette er ei sak. Det det her tenkes på, er som for nevnt behovet for å prioritere opp beredskapsarbeidet. Her trer ellers sammenhengen i de utmeldtes syn på strategi og synet deres på utviklinga i partiet klart fram.

Ei anna sak er at parlamentarisk arbeid i dag har et innhold og en plass som ifølge de utmeldte står i motstrid til «ideologiske

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

grunnprinsipper». Hvilke ideologiske prinsipper det her tenkes på, er usagt.

I uttalelsen fra DSAU om stortingsvalget -85 (FFP nov/83) hevdet vi dette synet:

«Borgerskapets diktatur i Norge har form av ett av de sterkeste parlamentariske systemene noen gang noen sted. Tiltrua til dette systemet blant det arbeidende folket i Norge er svært stor. Bare et svært lite mindretall har sett gjennom dette og forstått at dette bare er ei form for og et skalkeskjul for borgerskapets klasseherredømme. Så lenge dette er situasjonen, er en sosialistisk revolusjon i Norge ikke mulig. Det gjør at arbeidet for å avkle den norske klassesamarbeidsstaten, de parlamentariske forsamlingene, partisystemet, er et svært viktig kampområde for oss. Og en viktig del av jobben må gjøres innad, ved at partiet er representert i storting og kommunestyre.»

Da DS behandlet stortingsvalget i -85, viste det seg klare og prinsipielle uenigheter om standpunktene over. De ble harselert over som ei «nyskapning» i marxismen-leninismen. Og det ble hevdet at partiet opp til i dag bare har sett på valgoppslutning som en gradmåler på oppslutning om revolusjonær politikk. Det ble også hevdet at partiet ikke behøver å bli representert i stortinget for å avsløre parlamentarismen. Vi kan avsløre parlamentarismen utad, gjennom det utenomparlamentariske arbeidet.

I praksis har gruppa av utmeldte sluttet seg til dette synet. Til nå har vi ikke stilt oss stortingsrepresentasjon som mål. Og med den typen satsing på valgkampen som har vært gjennomført til nå, vil vi heller ikke bli representert. Ei mindre satsing på valgkampen enn det vi har gjennomført til nå, vil sannsynligvis heller ikke føre til stortingsrepresentasjon. Når det blant de utmeldte hevdet at det er viktig å bryte de

parlamentariske illusjonene blant folk, så er meningen denne: Det er nødvendig å bryte de parlamentariske illusjonene blant folk, men dette må gjøres utad, gjennom utenomparlamentarisk kamp.

Når de hevder at «det er viktig for et kommunistisk parti å drive parlamentarisk arbeid,» er det likevel vanskelig å få noen forestilling om hvordan de tenker seg at dette skal bli mulig, i hvert fall hvis de mener at det er viktig også på riksplan. Det nærmeste vi kommer å finne ei holdning blant de utmeldte til dette, er følgende standpunkt som ble fremma av en av de utmeldte i DS:

«Uten at dei parlamentariske illusjonene vert brotne... so kan ingen sosialistisk revolusjon gjennomførast i Noreg. Ein slik revolusjonær strategi kan ikkje sky Stortinget som tribune, men feia inn der, i kraft av utenomparlamentarisk rørsle, for til slutt å feia heile sulamitten på sjøen.» Og dette er unektelig nokså luftig.

Da Lenin i si bok «Venstre»kommunismen — en barnesjukdom sammenfatta hvilke trekk ved Oktoberrevolusjonen som hadde internasjonal gyldighet, hevdet han blant annet at å delta i parlamentariske valg og i kampen på parlamentstribunene er ei plikt for revolusjonære partier. Han hevdet også at dette ikke gjaldt i mindre grad i Vest-Europa enn for Russland. Og for vårt eget vedkommende kan det føyes til at dette ikke gjelder i noen mindre grad i 1984 enn hva det gjorde på Lenins tid.

Det er her nærliggende å kritisere de utmeldte for å ha inntatt et «venstre»radikalistisk standpunkt.

På oppdrag fra DSAU, Roy

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

DS-vedtak om forholdet partiet/RV, listesamarbeid og RV-organisering i Oslo

DS har tidligere fatta et vedtak om Stor-

tingsvalget 1985 (se FFP nov. 83). Nå har DS behandla spørsmålet om RV og fatta en del vedtak. Samla er disse vedtaka DS del av pakka i forbindelse med lagsdiskusjonen om det parlamentariske arbeidet.

Vi legger fram en del av de forslaga som var oppe i diskusjonen i DS, og antyder om de ble nedstemt, vedtatt eller enstemmig vedtatt.

1.

1. Holdninga i Oslo Partiet har til nå vært å gå mot ei utvikling av RV i retning av å bli et eget parti på sida av AKP. Forslag om å gjøre RV til en frontorganisasjon uavhengig av partiet, er forslag om ei sårn utvikling, og er blitt avvist i Oslo-partiet. Dette har vært og er riktig.

2. Holdninga i Oslo-partiet har også vært at det ikke skal opprettes noen RV-organisasjon på distriktsplan i Oslo. Dette har vært og er riktig.

3. Samtidig har forslag om å legge ned RV, til fordel for partilister, eller til fordel for et «samarbeid rundt partiet» hatt en viss støtte i Oslo-partiet. Et annet standpunkt som har hatt en god del støtte i Oslo-partiet, er at RV bør bygge på «modellen fra 73», dvs. listesamarbeid mellom partiet og uavhengige sosialister, begrensa til valg, og der det ikke skal opprettes noen form for permanente RV-organisasjoner. DS mener begge disse stand-

punktene er feilaktige. Som valgtaktikk for partiet under de nåværende forholda, ville de bare være egna til å skille partiet fra en god del folk som til nå har jobba i og for RV.

ENSTEMMIG VEDTATT

II.

Forslag til vedtak på Distriktsårsmeet -84 (erstatte vedtak på Distriktsårsmeet i Oslo-partiet 1982 om kommunevalget 1983, punkt 6 og 7):

1. RV-grupper opprettes der DS og eventuelle berørte partilag mener det er grunnlag for det. Permanente RV-grupper opprettes på grunnlag av avtale med DS i Oslo AKP. Der det er særlige grunner for det, kan DS vedta å opprette permanente RV-grupper selv om de ikke kan knyttes til en partiavdelings arbeid.

2. Det opprettes ingen distriktsorganisasjoner av RV i Oslo. Det opprettes ikke egne egne RV-organer på distriktsplan ut over bystyregruppene. RV-gruppenes arbeid samordnes på distriktsplan av DS i Oslo-AKP.

3. Avgjørelse av valgprogram, valgliste og andre viktige beslutninger om RV og valgkampen på distriktsplan, fattes av DS i Oslo AKP.

ENSTEMMIG VEDTATT

- FRA DISTRIKTSSTYRET -

III.

Forslag til vedtak om utbygging av RV i Oslo.

1. DS går inn for ei planmessig utbygging av RV-grupper i Oslo, innfor ramma av vedtak på Distriktsårsrådet 1982.
2. DS skal samarbeide med bydelsslaga om så snart som mulig å opprette permanente RV-grupper rundt Bydelsutvalgsarbeidet i disse bydelene:
Bydel 3, St. Hanshaugen-IIa
Bydel 4, Ullevål
Bydel 7, Gruunerløkka-Hammersborg
Bydel 9, Tøyen-Grønland-Vålerenga
Bydel 12-14, Søndre Nordstrand
Bydel 24, Furuset-Lindeberg
Bydel 27, Romsås
Bydel 34, Sogn
Bydel 38, Skøyen-Smestad

Det må sikres at det blir drevet arbeid for å rekruttere fra disse gruppene.

3. DS ser det som særskilt ønskelig å få oppretta et innvandrer-RV i Oslo og et samisk RV i oslo.

ENSTEMMIG VEDTATT

V.

DS støtter forslaget om listeforbund med SV i 85-valget.

VEDTATT

VI.

DS avviser listesamarbeid da det er små muligheter for at dette vil gi oss nok stemmer for et mandat. Det er feil å påstå at listesamarbeid med SV vil gi oss et bedre utgangspunkt for kritikk av SV hvis de avviser samarbeidet.

NEDSTEMT

VII.

DS vil kritisere måten SKAU lanserte listesambandsforslaget på. Den politiske argumentasjonen for eit slikt taktisk utspel burde ha vori lansert innad i partiet først. Slik som det vart lansert, har det skapt trøbbel for oss sjøl og gjort det vanskelegare å samle partiet på ei taktisk linje overfor SV.

VEDTATT

KK-kampanjen – resultatet hittil er dårlig

Når dette skrives har 5 uker av kampanjetida passert. Vi har ikke nådd halve målsettinga. Samtidig har nå de fleste tilbudsabonnemementene som ble vervet i høst utløpt slik at frafallet av abonnenter er stort. Dette har ført til at abonnenttallet i Oslo har sunket fra november til februar. Det er første gangen det har skjedd i denne peri-

oden siden 79/80. I FFP for november kunne vi notere det beste årsresultatet til nå. Men vi pekte også på faren for at vi nå skulle slippe av og vende framgangen til tilbakegang. Nå er det grunn til å rope et varsko! Her er tallene for perioden november/februar de tre siste årene:

	81/82	82/83	83/84
November	2213 (+5,6%)	2352 (+6,3%)	2656 (+12,9%)
Desember	2208 (+5,5%)	2376 (+7,6%)	2631 (+10,7%)
Januar	2192 (+4,4%)	2376 (+8,4%)	2601 (+9,5%)
Februar	2325 (+0,9%)	2469 (+6,2%)	2620 (+6,1%)

Tallene i parentes viser veksten i abonnentstallet i løpet av året.

Som dere ser. Det er ingen krise. Abonnentstallet har økt med 6,1% fra februar i fjor. Men tendensen er klar. I november var årsekninga 12,9%. Den er mer enn halvert nå.

Vårt inntrykk er av hovedårsaken til det dårlige resultatet i kampanjen til nå er at det systematiske oppsøkningsarbeidet som har vært kjennetegnet til de tidligere vinterkampanjene i stor grad

ikke har kommet i gang. Noe kan rettes opp i innspurten av kampanjen. Men om det ikke tas et fast grep om det permantene KK-arbeidet etter at kampanjeperioden er over kan vi være ganske sikre på at det ikke er lenge til vi igjen må begynne å notere årlig tilbakegang i stedet for årlig vekst.

NB: Noen steder har vervet bra i vinter, men det er dessverre unntak. Og det holder ikke at noen få drar lasset alene.

FRAM FOR FAGLEGE HURPUFRASJONAR?

Eit bransjelag i den mannsdominerte delen av industrien har årsmøte og oppsummerer arbeidet. I beretninga står ikkje eit ord om kvinnene. Kvifor? "Nei, på min arbeidsplass er det berre ei kvinne (og sju hundre menn), så det er ikkje særleg aktuelt." "Vi har ikkje sett på kvinnespørsmål som særleg viktig - har iallfall ikkje diskutert det spesielt." Eg skal ikkje moralisera over dei som ikkje har sett det som viktig til no. Men sia partiet no endeleg har fått kvinnespørsmålet på dagsorden ~~na~~ på litt meir forplikande vis enn før, meiner eg det er viktig å sjå på korleis både vi og andre kan komme eit langt steg vidare til neste årsmøte.

Diskusjon om det manglande kvinneteknet viste også at det er mykje som bør gjerast noko med, og at det dels har foregått eit arbeid blant jentene iallfall på ein av arbeidsplassane meir og mindre på side av partiet. ~~Sam~~ Korleis blir lova som rett til redusert arbeidstid praktisert? Kvifor sluttar jentene på "mannsarbeidsplassar"? Er det også slik at kvinneleg partikameratar forsvinn både frå industrien og frå

partiet når dei får ansvar for ungar? Rett til permisjonar/ amnepauser? Blir slike spørsmål tatt alvorleg av kamerater tillitsmenn? Korleis blir kravet om 6-timersdagen handtert av dei same tillitsmenn? Er ~~det~~ kampen mot porno ei "kvinnesak" som berre skal reissast der det er mange kvinner?

Dette er langt frå heile "saklista", men nokre døme på spørsmål som vi må ta alvorleg: Eg er for at slike spørsmål bør handsamast alvorleg både av avdelingsstyra og høgare organ som har ansvar for arbeidsplasslege. Samstundes trur eg vi treng særseigne tiltak for å sikra at kvinnespørsmåla også blir drøfta av dei som i stor grad er ekspertisen på dette området, nemleg jentene sjelve. Eg kunne derfor tenkje meg faglege jentefreksjoner - innadfor kvar bransje der tilheve ligg til rette for det, evt. på tvers av bransjegrensene der det er meir naturleg. Eg vil ikkje ta stilling til om ei slik ordning skal vera "for all framtid", men meiner at slik nivået er i dag, trengst det, både for å få samla dei erfaringane som finst, og også for at vi jentene sjelve skal skierpa oss på kva for saker vi har å reisa, og sjølvstøtt for i det heile å markera at kvinnespørsmål er viktige!

Jern-Lisa

Kommentar fra DS:

DS har ikke tatt stilling til forslaget fra Jern-Lise. Vi ønsker synspunkter fra andre kamerater.

Tre vedtak fra ei faglig avdeling:

Vedtak om utkast til prinsipp-program.

Revolusjonen kan bare seire med våpenmakt.

Borgerskapet i Norge vil aldri gi fra seg statsmakta og monopoleiendomen frivillig, sjøl om et stort flertall av folket i Norge krevde sosialismen. Borgerskapet vil derimot kjempe som rasende så lenge som det har noe å kjempe med.

AKP(m-l) hadde sjølsagt helst sett at revolusjonen kunne gjennomføres med fredelige midler. Men historia har vist at dette ikke er mulig. Borgerskapet vil møte opprøret med vold. Det er også trolig at imperialistiske krefter vil intervensere for å prøve å hindre at det oppstår et sjølstendig sosialistisk Norge. Jo dårligere forberedt arbeiderklassen er på dette, desto verre vil blodbadet bli. Jo bedre forberedt arbeiderklassen er på væpna opprør, jo bedre sjanser har revolusjonen til å seire med minst mulig ofre.

Ingen sosialistisk revolusjon har seira uten væpna opprør, uten at arbeiderklassen først har knust reaksjonen med våpenmakt. Den sosialistiske revolusjonen i Norge kan bare seire når arbeiderklassen er forberedt på å gjennomføre den med våpenmakt.

PPU må avgrense seg mot alle former for terrorisme, og mot politiske linjer der væpna styrer politikken.
PPU må like vekk med hard hånd, alt som kan gi åpninger og ideer til fredelig overgang til sosialismen, f.eks. slike setninger som "dersom han trur det går".

Proletariatets diktatur.

PPU må slå fast at proletariatets diktatur er en klasses diktatur, nemlig arbeiderklassens. Arbeiderklassen inngår allianser med grupper innen småborgerskapet for å bygge sosialismen. I denne alliansen har arbeiderklassen den avgjørende makta, uinnskrenket av enhver lov. Derfor betyr proletariatets diktatur at en klasse har makta. Arbeiderklassens allierte må under sosialismen sjølsagt ha innflytelse, relativt stor innflytelse, og i enkelte spørsmål også makt.

Endrings forslag : PPU må slå fast at proletariatets diktatur er forbundet mellom proletariatet og dets allierte under proletariatets politiske ledelse.

NEDSTEMT

Proletariatets diktatur og proletarisk demokrati.

Statsforma under sosialismen er proletariatets diktatur. Dette er ikke lenger en stat i den opprinnelige betydninga av ordet stater. Tidligere i historia er redskaper en klasse bruker for å undertrykke en annen, og sikre utbyttinga, men proletariatets stat har som sin oppgave å sikre ei samfunnsutvikling som skal avskaffe klassene. Den sosialistiske staten er ikke en maskin som den vesle utbytterklassen bruker til å undertrykke det overveldende flertallet av folket. Proletariatets diktatur er en maskin som arbeiderklassen bruker for å undertrykke et lite fåtall av utbyttere, mens det er demokrati for det overveldende flertallet av folket.

Den viktigste oppgava for proletariatets stat, er å utvikle produksjonen til beste for det arbeidende folket, sikre demokratiet for flertallet, undertrykke borgerskapet og de som vil gjenopprette kapitalismen og forsvare landet mot angrep fra imperialismen.

For arbeiderklassen og det arbeidende folket, vil proletariatets diktatur bety virkelig demokrati i motsetning til det formelle skinn-demokratiet i Norge i dag. Proletariatets diktatur bryter med det borgelige skillet mellom den lovgivende og bevilgende myndighet og den utøvende myndighet, og forener disse funksjonene. Dette bytter ut borgerskapets byråkratiske sentralisme med proletariatets demokratiske sentralisme. Dette vil si, virkelig rett for det arbeidende folket til å velge ledere i staten og ledende tjenestemenn, kontrollere arbeidet de gjør, og kunne trekke dem tilbake, om de gjør alvorlige feil, og ikke retter på disse.

Proletariatets diktatur vil si at statsmakta mer og mer mister sin formelt sjølstendige stilling "over samfunnet". Dette skjer ved at mesteparten av det arbeidende folket blir dratt inn i statsstyret på alle nivå, ved at statsjennesten blir utført for arbeiderløn, og ved at tjenestemennene tar del i produksjonen en del av året.

Proletariatets diktatur kan ikke sikres, uten omfattende demokrati for de arbeidende massene. Det vil si virkelig ytringsfrihet i pressa kringkastinga, på veggaviser, arbeidsplasser og skoler. Det arbeidende folket må få innsynsrett i administrasjonen, fri tilgang til informasjon i store databanker, kunne foreta frie undersøkelser, studier, diskusjoner og kritikk. Det må være undividuelt rettsvern, nasjonale retter til alle nasjonale minoriteter, full juridisk likestilling mellom kvinner og menn. Proletariatets diktatur vil bety arbeiderkontroll på alle plan i staten og bedriftene.

Arbeiderklassen kan ikke bruke den kapitalistiske statsmaskinen til å arbeide for seg. Den er knytta til borgerskapet og imperialistiske makter med tusen band, og vil sabotere ordrer fra ei sosialistisk regjering med støtte fra flertallet av folket. Derfor må arbeiderklassen og folket knuse den gamle borgerlige staten, avvikne og oppløse den borgelige hæren og det gamle statsbyråkratiet. Arbeiderklassen må organisere et nytt statsapparat med tjenestemenn som er lojale mot det arbeidende flertallet og ikke mot borgerskapet. Forfatninga må slå fast at dette er staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket og at han skal tjene deres interesser.

Så lenge proletariatets diktatur varer, må det kommunistiske partiet bli holdt oppe som fortropp for proletariatet. Den ledende rolla til proletariatet blir utøvd gjennom den ledelsen partiet har i staten og samfunnet. Siden det er gjennom sitt parti at proletariatet direkte utøver sin makt i staten og samfunnet, er det der den mest avgjerende kampen mellom den kapitalistiske og den sosialistiske veien vil gå. Borgerskapet og de borgerlige elementene vet at den letteste måten å ta ei borg på, er innenfra. Arbeiderklassen må derfor verne om partiet, holde det reint for opportunisme og revisjonisme, og føre en vedvarende mot strid på forsøk på å gjøre det om fra et parti for proletariatet, til et parti for borgerskapet.

Proletariatets diktatur kan bare være ei sterk statsmakt som kan stå imot indre reaksjon og angrep fra imperialismen, dersom det bygger på virkelig demokrati for det arbeidende folket. Det er et mål at så mange så mulig skal bli med på å drøfte og avgjøre statsaker. Under proletariatets diktatur må fagbevegelsen og andre masseorganisasjoner utvikle brei demokratisk diskusjon, og komme med forslag,

kontrollere og diskutere staten og regjeringa, og sjøl ta aktiv del i arbeidet for å endre samfunnet. Virkelig demokrati for arbeiderklassen og det arbeidende folket er bare mulig når borgerskapet blir undertrykt. Om tidligere kapitalister, agenter for imperialismen eller andre reaksjonære griper til våpen mot sosialismen, må de undertrykkes med våpenmakt. Men så lenge reaksjonen ikke tør gripe til våpen, er det politiske massearbeidet det viktigste våpnet for arbeiderklassen i kampen for å avsløre og knuse alle reaksjonære og borgelige elementer.

Demokrati under sosialismen.

Vi er for at arbeiderklassen og dens allierte skal ha alle de demokratiske rettighetene som er nevnt i PPU. Vi er mot at en rekke av disse rettighetene prinsippielt skal gis til borgerskapet. Vi er f.eks. imot å prinsippfeste borgerskapets rett til å opprette borgerlige partier. Dette er et taktisk spørsmål som må vurderes konkret. Vi mener PPU må skissere på hvilken måte borgerskapet som klasse skal undertrykkes under sosialismen. Dette mangler så og si fullstendig. Dette gjelder både det gamle borgerskapet som midlertidig er overvunnet og selvsagt oppkomsten av et nytt borgerskap.

PPU må derfor inneholde punkter som viser hvordan arbeiderklassen gjennom organisering, massebevelisering, politisering og kulturrevolusjon skal hindre et nytt borgerskap å ta makta.

Kommunistpartiets rolle.

Sosialismen og proletarietets diktatur kan ikke stå ved lag uten et ekte marxist-leninistisk kommunistparti i ledelsen.

Sjøl lenge etter at borgerskapet er styrta, kan det være stor fare for at det tar makta igjen. Det har kan hende, fremdeles en del rikdom og produksjonsmidler, og det har innvirkning på folk, er erfaringer i politikk, økonomi og militærkunst og har sterke kontakter innen- og utenlands.

Sosialismen kan bare stå ved lag om arbeiderklassen på si side har en prinsippielt erfaring og sterk organisert kjerne som kan lede revolusjonen videre.

Kommunistpartiet må lede proletariet og det arbeidende folket politisk ved å utvikle riktige linjer for å bygge opp den sosialistiske økonomien, videreutvikle den proletariske statsmakta og det sosialistiske demokratiet, og beskytte den nasjonale sjølstendigheten. Partiet må lede ved å utvikle rett politikk ved hjelp av masselinja og drive politisk kamp for å vinne oppslutning fra massene om linja si, og vinne den politiske ledelsen i fagbevegelsen og andre masseorganisasjoner slik at de støtter partiet si linje for å utvikle sosialismen. Partiet må spille den ledende rolla i staten. Samtidig er det avgjørende viktig at kommunistpartiet under sosialismen holder fram med å være et ekte, revolusjonært arbeiderparti. Organisasjonen til kommunistpartiet må ikke bli et vedheng til statsapparatet. Kommunistpartiet må være dominert av arbeidere og andre arbeidsfolk som ikke sitter i administrative stillinger, men deltar i produksjonen og annet vanlig arbeid. Partifunksjonærer bør jevnlig delta i produksjonen. Partimedlemmer i viktige stillinger bør ikke ha økonomiske fordeler som gjør at de i levestandard skiller seg fra den klassen de skal tjene.

Partiet må være den fremskredende avdelinga til de arbeidende massene og holde sine nære bånd til det arbeidende folket ved lag. Det må ikke være et apparat av funksjonærer. Det er også avgjørende viktig at partiet holder fast på den revolusjonære, marxist-leninistiske linja si. Det krever at partiet har en vitenskaplig holdning til studerer både teorien og erfaringene grundig, og benytter seg av metoden med kritikk og sjølkritikk. Partiet må kjempe mot borgelig politikk og ideologi i og utenfor rekkene sine. Det må utvikle linjekampen gjennom levende demokratisk diskusjon, og heve streng disiplin når linja skal settes ut i livet.

Vi er uenige i PPU's forslag om å redusere det kommunistiske partiets rolle i den nye staten, f.eks. står det i PPU: "Med dette meiner vi ikke at eit revolusjonært - kommunistisk parti skal ha krav på å diskutere over regjeringa og fastsette politikken. Partiet skal ikke gjera dette dersom det er i strid med folkeviljen og eit flertall i demokratisk valde organ". Dette uttrykker et prinsipielt syn på det kommunistiske partiets rolle under sosialismen. Vi er for at partiet i praksis, i minst mulig grad, skal gjøre ting som er i minst mulig strid med folkeviljen og demokratisk valgte organ, men vi er imot at dette slås fast som prinsipper i programmet. Partiet må kunne gripe inn dersom det er nødvendig.

Spørsmålet om hæren under sosialismen.

Kjerna i denne statsmakta, - som i alle andre statsmakter, - er våpenmakta. Den nye sosialistiske staten kan ikke bygge på den gamle hæren, som er oppretta for å forsvare makta til kapitalistene og er organisert under ledelse av USA. Det nye samfunnet må organisere en ny hær, som skiller seg fra tidligere hærer ved at den er bygd på væpning av arbeiderklassen og det arbeidende folket. Kommunistpartiet må spille den ledende rolla i denne hæren. Oppgaven for denne våpenmakta er ikke noe annet enn å underkue de gamle ythytterne, reaksjonære opprørere og kriminelle volds menn, og å verge den sosialistiske staten mot angrep fra imperialismen.

Endrings forslaget: Kommunistpartiet må diktere hæren.

NEDSTEMT

Revolusjonen må være forberedt og organisert.

Det trengs et kommunistisk parti, en enhetsfront leda av partiet, som kan forene arbeiderklassen med dens nærmeste allierte, med småbønder og med fiskere, og med progressive intellektuelle og alle andre arbeidende og progressive mennesker, grupper og organisasjoner som kan vinnes for revolusjonen, og en organisert revolusjonær våpenmakt, - en folkehær av arbeidere og andre undertrykte, leda av det kommunistiske partiet.

Militærprogrammet.

AKP's militærprogram skal fortsatt gjelde.

KONKLUSJON

Utkastet til nytt prinsipprogram for AKP (PPU) inneholder store avvik på helt grunnleggende områder fra en marxistisk-leninistisk politikk og må derfor som helhet, karakteriseres som et revisjonistisk dokument.

Den nyopprettede prinsippprogramkomiteen må legge fram et nytt utkast til diskusjon i partiets grunnorganisasjoner.

Bemerkning: forslaget: Utkastet til nytt prinsippprogram for AKP(m-l) inneholder store svakheter på helt grunnleggende områder i marxismen-leninismen og må derfor karakteriseres som et dokument med revisjonistiske tendenser.

NEDSTEMT

FAGLIG AVDELING I OSLO.

Vedtak om valget. (Fra avdelingsmøte

Avdelinga har registrert gjennom Klassekampen at ledelsen i RV og ledelsen i AKP har fattet vedtak om valget:

- 1) å inngå valgteknisk samarbeid med SV ved valget 1985 og,
- 2) satse for fullt på stortingsmandat for RV ved samme valg.

Til pkt.1. AKPs syn på SV er at det er et moderne revisjonistisk og i hovedsak prosovjetsk parti. Det er et borgerlig arbeiderparti som vi alltid har avgrensa oss klart i mot. Dette er et prinsipielt standpkt. som vi mener AKP fortsatt må ta til partier av denne typen.

Valgteknisk samarbeid med SV innebærer en politisk legitimering av SV som vil skade den revolusjonære bevegelsen, det revolusjonære alternativet. I folks bevissthet vil et slikt samarbeid bidra til å viske ut skillelinjene mellom de 2 partier, og det vil først og fremst være til skade for oss. Dette samarbeidet har stor politisk og prinsipiell betydning, og vi mener derfor at skulle vært sendt ut til diskusjon innad i partiet.

Til pkt.2. Vi vil først markere at vi mener at parlamentarisk arbeid er en viktig del av AKPs arbeid. Hvor viktig og hvor mye det skal satses på det parlamentariske arbeidet må vurderes konkret basert på diskusjoner innad i organisasjonen. En slik diskusjon er medlemmene blitt innvitert til å delta i og fatte vedtak om jmf. desember TF og FPF 1983.

Stor var vår forbauselse da vi gjennom KK blir gjort kjent med at ledelsen i AKP (og RV) har fattet vedtak om å satse for fullt ved valget i 1985. Det betyr at partiledelsen går inn for en bestemt prioritering av partiets arbeid i tida framover, før medlemmene/avdelingene har fått noen muligheter til å uttale seg. Dette er å holde medlemmene av partiet for narr.

Vi krever at vedtaket (om å satse på stortingsmandat) gjøres om.
Vi krever at partiledelsen kommer med en skikkelig sjelkritikk.

Faglig avdeling i Oslo.

Vedtak om beredskap fra avdelingsmøte i faglig avdeling i Oslo.

Avdeling har diskutert beredskap på avdelingsmøte ^{1. desember.}
Vi mener partiets militærpolitiske program, som er en del av partiets prinsipp-program, på en korrekt måte slår fast flg.:

Kan krigen avverges eller utsettes?

Vi kommunister ønsker ikke krig, slik propagandistene for revisjonismen og sosialimperialismen påstår. Tvert om er vi mot den krigen som supermaktene og spesielt Sovjet forbereder. Ikke bare det.

AKP(m-l) er det eneste norske partiet som konsekvent kjemper mot krigsforberedelsene til begge supermaktene.

Men vi er samtidig materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule den faktiske krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille det norske folket vergelause overfor en kommende supermaktssagresjon. Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre denne krigen?

Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: «Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjon krigen.»

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første.

I militærprogrammet er også følgende fastslått:

Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonære situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske opppgavene.

Avdelinga er enig med militærprogrammet på dette punkt. Vi mener derfor at beredskapsarbeidet (herunder også sikkerhetsarbeidet ~~.....~~) er prioritert for lavt i partiet. I praksis virker det som om sikkerhetsarbeidet "sklir", ~~.....~~ og beredskapsarbeidet "sklir", dvs. at det ikke er noe fast prioritert grep om disse oppgavene. Vi etterlyser en skikkelig ledelse og en nødvendig prioritering av alle beredskapsoppgavene fra SKs og DSs side i tråd med politikken i militærprogrammet. Hva som skal prioriteres ned i forhold til disse oppgavene må komme som et resultat av en plan-diskusjon i hele partiet.

Proletariatets diktatur - kommentar til Solveig ,DS-medlem.

I januar FFP / 84 , sier Solveig at St. er en virkelig mesterlig eklektiker fordi han plukker ut av klassikerne det som passer hans revisjonistiske syn. Det er mulig at det er sant, men i så tilfelle , har han fått en farlig konkurrent i Solveig. Solveig siterer Stalin i forbindelse med diskusjonen om hva proletariatets diktatur er ,men hopper over dette avsnittet:

Hva er det for en spesiell form for forbund, og hva er det som særkjenner den? Står ikke et slikt forbund med de arbeidende masser av andre, ikke-proletariske klasser overhodet i motstrid med idéen om én klasses diktatur?

Det som særkjenner denne spesielle formen for forbund er at proletariatet er den ledende kraft i dette forbund. Det som særkjenner denne spesielle form for forbund er at den som leder staten, den som er ledende i det proletariske diktaturs system er ett parti, proletariatets parti, kommunistenes parti, et parti som ikke drier og som ikke kan dele ledelsen med andre partier.

Som en ser, foreligger det her bare tilsynelatende en motsigelse.

«Proletariatets diktatur,» sier Lenin, «er en særegen form for klasseforbundet» mellom proletariatet, avantgarden for de arbeidende masser, og de mindre, ikke-proletariske lag av arbeidende (småborgerskapet, de små eiendomsbesittere, bønderne, de intellektuelle osv.), eller med flertallet av disse; det er et forbund mot kapitalen, et forbund som har til mål å styrte kapitalismen fullstendig, å undertrykke fullstendig motstanden fra borgerskapet og alle forsøk det gjør på å gjenopprette sitt herredømme, et forbund som har til mål definitivt å opprette og konsolidere sosialismen. Det er et forbund av et særskilt slag, som utformer seg i en særegen situasjon, nemlig under de vilkår som hersker mens det raser en borgerkrig. Det er et forbund mellom helhjertede tilhengere av sosialismen og vaklende forbundsfeller, av og til med «nøytrale» (og i det siste tilfelle går forbundet over fra å være en kump-overenskomst til å bli en overenskomst om nøytralitet), et forbund mellom klasser som økonomisk, politisk, sosialt og ideologisk skiller seg fra hverandre.»¹⁾ (Lenin: Forord til «Om folkebedraget med parolene om frihet og likhet», Saml. verker, bd. XXIV, s. 311, russisk utg.)

Stalin:Spm. i Leninismen'side 116,Oktober Utg.

Det er godt mulig at dette er bare en tilsynelatende motsigelse ,og at det er jeg som ikke griper det. Det viktigste for meg er imidlertid at Lenin (og Stalin) begge fastslår at proletariatets diktatur også er et forbund der arbeiderklassen er i ledelsen, og at dette forbundet har til mål å styrte kapitalismen fullstendig og å opprette og konsolidere sosialismen. Videre er det klart at klassikerne også sier noe om vold som et av de viktigste måla til diktaturet. Bare se her:

Lenin understreker et av de viktigste mål diktaturet har, nemlig å undertrykke utbytterne, og sier om dette:

«Begrepet diktatur i vitenskapelig mening betyr ikke noe annet enn en makt som ikke er innskrenket av noe, som ikke er hemmet av noen lov, absolutt ikke av noen regler og som støtter seg umiddelbart på vold»... «Diktatur betyr — og skriv det nå bak øret en gang for alle, dere herrer kadetter — en uinnskrenket makt som støtter seg på vold og ikke på loven. Under borgerkrigen kan enhver makt som har seiret, bare være et diktatur.» («Om diktaturspørsmålets historie».)

Men vold er naturligvis ikke det eneste i proletarietets diktatur, selv om det ikke fins noe diktatur uten vold.

«Diktaturet betyr ikke bare vold», sier Lenin, «enda det er umulig uten vold.» Det betyr også en organisering av arbeidet som er høyere enn den tidligere.» («Om folkebedraget osv.»)

Solveig sier i sin artikkel at det går tydelig fram av klassikerne at staten under proletarietets diktatur ikke er bare arbeiderklassens stat. Hun spør også om det er noen som har påstått det. Jeg mener at de som påstår at proletarietets diktatur er enklasediktatur samtidig påstår at staten også er bare arbeiderklassens stat. Staten er undertrykkingsapparatet til den/ de herskende klassene. Er det bare arbeiderklassen som har all makta under proletarietets diktatur, så er det bare arbeiderklassens stat. I det vil være riktig dersom vi bare ser på Lenin-sitatet fra Staten og Revolusjonen, side 49, Oktober utgava: Sjøelve kjernen i den marxistiske statsteorien har berre dei gripi som innser at diktaturet ein einskild klasse er naudsynt. Fordi hun siterer blindt faller Solveig i den grofta at hun påstår at under proletarietets diktatur så er det bare en herskende klasse, samtidig som at hun påstår at denne klassens undertrykkingsapparat (staten) styres av flere klasser. Dette kamerat Solveig er en umulighet. Derfor må vi lese klassikere, men erkjenne at de har ikke løst alle teoretiske (og praktiske) problemer for oss. Lenin fikk aldri oppsummert dette spørsmålet.

Solveig siterer videre Mao, og siterer bl.a. setninger om hva proletarietets diktatur er (etter den nydemokratiske revolusjonen):

«Proletarietets diktatur ledes av arbeiderklassen med forbundet mellom arbeidere og bønder som grunnvoll. Det betyr at diktaturet utøves av arbeiderklassen og av folket under dets ledelse ...

Dette er jo helt i tråd men det Lenin sitatet jeg har referert før. Solveigs konklusjon er at Staten lukker med klassikerne og

er en eklektiker. Skulle jeg fulgt i samme spor måtte jeg ha sagt at Solveig både juksa med sitatene, var eklektiker (et jævlig vanskelig fremmedord) og står for motstridende syn (dvs er inkonsistent). Men jeg vil ikke gi karakteristikk av kamerater i vanskelige teoretiske diskusjoner. Ingen tjener på det. La oss innse at vi må gå dypere i marxismen enn å sitere histen og pisten.

Olaf S

HVORFOR BRUKER PARTIFORMANNE ERASMUS MONTANUS
LOGIKK I DISKUSJONEN MED DE UTMELDTE.

I en artikkel i FFP nov-83, trekker S i fram et sitat fra et diskusjoneinnlegg RJ har hatt (D.bull:2). RJ sier: "Jeg oppfatter partiets strategi i en krigssituasjon som en viktig del, og partiets forestillinger som mindre viktig".

Av dette utleder St at RJ allment hevder at målet er mindre viktig, og midlene veien, som mer viktig.

Det St her gjør er å vri seg unna å diskutere det han og RJ er uenige om, nemlig spørsmålet om hvor nær forekommende krigen er.

Det samme gjelder også for det andre sitatet fra RJ som St trekker fram. I stedet for å diskutere hvorvidt det er mangler i politikken partiet har utvikla for forhold som ligger like rundt hjørnet, trekker S i fram dette med målet og veien.

Jeg synes det er ille at vi har en partiformann som opprører seg slik i en viktig diskusjon i partiet.

St, hva vil du oppnå med å henge merkelapper som Bernstein, Nietzsche på RJ? Jeg vil ikke ha en stil i partiet som går ut på å stemple folk, henge merkelapper på folk istedet for å diskutere de politiske uenighetene en har med dem.

Kåre

Vedtak på avdelingsmøte i januar 1984. (enstemmig)

I den videre debatten om utmeldingene i Oslo-partiet, er det viktig at alle dokumenter som på noen måte kan sendes ut i partiet sendes ut, og at en diskusjon om "hvem sa hva hvor og når", i så stor grad som mulig unngås ved at alle påstander kan dokumenteres.

I den grad de utmeldte har vært feil eller unøyaktig sitert, bør DS gå i spissen for å rette opp alle misforståelser som har oppstått. Dette gjelder spesielt syn på hvor stor del av partiets medlemsmasse som skal være hemmelig. Diskusjonen om utmeldingene må snues til en diskusjon om de utmeldtes politiske argumenter.

Arbeidsplass avd. Oslo.

Vedtak fra x-tra-møte om utmeldingene.

Vi tar sterkt avstand fra måten de meldte seg ut på.

For å fremme linjene sine tyder det på at fraksjonisme, dobbeltspill og uærlighet overfor nære kamrater er blitt benytta.

Vi er helt uenig i beskrivelsene av hvordan partiet er og at det ~~er~~ er revisjonistisk.

Vi mener at de utmeldte er fullstendig virkelighetsfjerne på en rekke områder:

Vi er alt annet enn et valgkamp-parti. "Ja til arbeid", Tyssedal, De arbeidsløses forening, Buvik, Kvinnekamp osv. osv. viser da dette ganske klart. Sjel har vi store problemer med å engasjere oss i forhold til Bydelsutvalget, mens vi driver ganske aktivt med å spre kommunistisk propaganda.....

Vi etterlyser konkretiseringer av "ledelsens maktmisbruk".

Vi etterlyser konkretiseringer av "revisjonisme" og "oppkjøp".

Vi er helt uforståelige til at vi skal være oppkjøpt av borgerskapet. Hvert år samler vi inn over en million og alt parti-arbeidet er avhengig av kontingenten.

Vi mener de går ut på ideologisk grunnlag.

De får ikke oppslutning om linjene sine og velger å trekke seg under valende fener framfor å li nederlag på LM? Kanskje vurderer de å forberede seg på et utspill ifall LM skulle ende opp i tegn på splittelse??

Vi foreslår at det drøyer kortest mulig med å få sendt ut forslag til nytt pr. program. Det er mye usikkerhet og stor uenighet rundt om og det vil styrke tilliten til ledelsen om det kommer raskt.

Vi er bl.a. enig i deler av kritikken mot Kinas utenriks-politikk, vi stiller oss uforstående til "avholdende i Korea-fly-saken" og "for Jaruzelski, mot Solidarnosc + Det kunne sikkert stått bedre til med sikkerhetspolitikk og beredskapsarbeid, men en får da bli i partiet og slåss for synspunktene sine. Disse folka mangler ihvertfall ikke ressurser og spalteplass!!

